

Un pas decisiu

Text > XAVIER CASTILLÓN

El cantant i compositor gironí Esteve Saguer sempre havia cantat en anglès, tant en els seus projectes col·lectius anteriors (The Dirty Club, Howlin' Dogs) com durant la seva trajectòria en solitari amb el nom artístic Smoking Bambino, que va iniciar fa gairebé quinze anys. Fins ara havia publicat quatre àlbums i un parell d'EP amb diferents músics i conceptes sonors variables, però sempre comandats per una subtil i elegant veu de *crooner* amb moltes cicatrius vitals, que ha anat madurant apropiadament. Parlem d'un músic capaç d'agafar la guitarra i un equipatge mínim per anar a passar temporades a Nova York i actuar en petits locals de la gran ciutat que mai no dorm. Superada aquesta prova, ja poc li quedava per demostrar a Smoking Bambino cantant en anglès, però, en canvi, aquí la seva obra no ha tingut la repercussió que mereix, potser per

la barrera de l'idioma. Això hauria de canviar amb *Llampigots i bufarandes*, el seu primer disc en català, que ha produït Enric Teruel, un músic molt versàtil amb qui Saguer ja havia coincidit a Howlin' Dogs. Ells dos i el contrabaixista cassanenc Manel Fortià són els únics tres músics, més que suficients, que sonen en aquest disc d'atmosferes delicades que, com hauria de ser norma en la cançó d'autor, cedeix bona part del protagonisme a la veu i les paraules, diàfanes i intel·ligibles com mai, no només perquè ara estiguin cantades en català, encara que això també hi ajuda.

Saguer ha aconseguit crear, en cançons com ara «Nit», «He escrit el teu nom», «Per un feix de diners» i «Vuit del matí», una poètica molt personal en català, que en altres temes com ara «Cognac i diazepam» adopta un to més canalla. Aires de blues i de jazz ho impregnen tot d'una manera subtil, entre

SMOKING BAMBINO.
Llampigots i bufarandes.
Segell Microscopi, 2023.

guitarres amb caràcter i objectes diversos utilitzats com a percussió. *Llampigots i bufarandes* és un dels grans discos catalans del 2023 i hauria de ser un primer pas decisiu perquè Smoking Bambino gaudeixi del reconeixement que no ha tingut fins ara.

MALSON ATMOSFÈRIC.
Papallones. Metz Records, 2023.

PEDRITO MARTÍNEZ TROYA.
Naina. KaRu Prod, 2023.

Sense renunciar a res Text > X. C.

Des de Sant Julià de Ramis, Manel Vizcaíno va irrompre en el panorama de les músiques urbanes amb un projecte unipersonal, Malson Atmosfèric, que cada vegada té més forma de banda i és menys tòpicament «urbà». Després de diversos senzills i llançaments en altres formats, aquest és el seu primer àlbum,

un disc molt variat amb dotze cançons i una remesclosa ballable de Marsal Ventura («T'acostes»), publicat pel segell dirigit per Vizcaíno, amb convidats del nivell de Guillem Solé (Buhos) i Cesc Freixas. Un disc que no renuncia a res, ni tan sols al rock o a la cançó d'autor, per transmetre els sentiments i problemes de qualsevol jove del segle XXI.

Flamenc i mediterraneïtat Text > X. C.

Després de molts anys fent música, implicat en projectes com ara Gazpacho i To Wit, el baixista gironí Pedrito Martínez publica el seu debut com a solista. Una grata sorpresa que mostra no només el seu mestratge amb les quatre cordes, sinó la profunda musicalitat d'una proposta bàsicament instrumental que respi-

ra flamenc i mediterraneïtat. Una sola peça cantada, la preciosa «Ya se marchó», amb la veu de Sandra Fern, posa el contrapunt ideal a un disc en què el baix de Martínez s'expressa a través de composicions pròpies i versions («Les fulles mortes»), ben acompanyat d'altres grans músics, entre els quals hi ha el flautista Jorge Pardo.